

Βυζάντιος. Περισσότερα σκουπίδια ;

Διευθυντής. Μάλιστα, κύριοι, φαντασθήτε· ἄλλ' ἐγὼ τὸν ἀφίνω καὶ πάλιν διὰ τὰ ἴδω ἕως τοῦ φθάνει ἡ θρασύτης καὶ ἡ ἀνέβειά του πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις περὶ ἀπαγορεύσεως σκουπιδιῶν, ἀκαθαρσιῶν, γκεριζιῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Τὴν μεθεπομένην περὶ καὶ πάλιν καὶ τί βλέπω νομίζετε ; Διπλασίως περισσότερα τῆς προηγουμένης. "Ε! τότε κύριοι δὲν χάνω καιρὸν καὶ ἀμέσως τοῦ κορδίζω τρεῖς καταγγελίας καὶ πληρώνει 10 δραχμὰς διὰ τὰ αὐθημερὸν σκουπίδια, 20 διὰ τὰ τῆς ἐπομένης καὶ 30 διὰ τῆς μεθεπομένης· ἦτοι τὸ ὅλον δραχ. 60. Τώρα ἂν τ' ἀρέσῃ ἄς ξαναβγάλῃ σκουπίδια. ἔξω.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κερχεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων δρομαίως κάρρον μὲ δύο παραγωγεῖς καθημένους ἡσύχως καὶ ἀνατρέπει καρέκλ' ποτήρια, Ποίδην, τραπέζια καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐνὺς ἐγείρεται ὁ Διευθυντής καὶ μὴ χάνων καιρὸν κατὰ τὸ λέγειν του, καταιδάξει μιὰ μπαστουναῖα τοῦ ἐνὸς καὶ ἐν βαρύγδουπον ῥάπισμα τοῦ ἄλλου. Κατεβῆτε κάτω γρήγορα χαμένοι κακομαθημένοι.

Καρραγωγέας. Βρὲ τί εἶσαι σὺ ποῦ κτυπᾷς ἔτσι νὰ μὴ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν π. . . .

Διευθυντής. Σιωπὴ ζοντόβολο, παληάνθρωπε νὰ μὴ σὲ πάρω μέσα . . . ποῦ εἶναι ὁ κλητῆρ.

Δὲν εἶναι κανεῖς. Πηγαίνετε νὰ κουρεύεσθε καὶ ἄλλοτε νὰ εἰξεύρητε νὰ σέθησθε τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον· πάντες ἐγείρονται πρὸς ἀναχώρησιν.

Διευθυντής. Ἐγὼ τώρα θὰ φέρω βόλτα ὅλα μέχρι τῆς πρωίας καὶ αὔριον θὰ ἔχω νὰ σὰς εἶπω ἄλλα νεώτερα.

Κατάσκοπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδ. προηγούμενον ἀριθ. 338)

Ἀπήνητσα διὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ, ὅπερ παρήλθεν ἀπαρατήρητον.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἰδέαν, ὅτι Ἕλληνας εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Παιδίον τι 10ετὲς ἤρχισε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος νὰ ψαύῃ τὰ ἐνδύματά μου, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον παρετήρησα, ὅτι ἐδείκνυον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ περίεργοι Βερολινέζοι, ψαύοντες τοὺς ἐν τῷ Ζφολογικῷ Κήπῳ ἐκτεθειμένους ἀνθρωποφάγους ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς (Feuerländer.) Οἱ τολμηρότεροι τῶν προϊσταμένων κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζον, ὁ δὲ περιβάλλον με κύκλος καθίστατο βαθμηδὸν στενότερος.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὁμίλου κύριός τις, ὅστις ἀφοῦ λίαν ἀποτόμως μ' ἐχαιρέτησε, μοὶ συνιστᾷ ἑαυτὸν ἔτι ἀποτομώτερον ὡς διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Κιέλ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει εὐθύς μὲ φωνὴν Στέντορος νὰ μοὶ ἀποτεινῆ αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις, διότι ἡμεῖς οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες κατεστρέψαμεν τὴν ὡραίαν ἐκεῖνην γλῶσσαν. . .

— Μὰ . . . Κύριε, μήπως ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος τῆς κατα. . . .»

— «Τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σοφοκλέους. Τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν. Ποῦ ἡ θεία ἐκεῖνη γλῶσσα. . . !»

«Ὡ κοῖνὸν αὐτάδελφον Ἰσμέενες χιαρὰ, ἄρ' οἴσθ' ὅτι Τσός (Ζεὺς) τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν».

— Ἄλλὰ, Κύριε, αὐτὴ εἶνε γλῶσσα Βανδάλου, δὲν εἶνε Ἑλληνικά,» διέκοψα.

— «Τί ; πῶς ;» ἀποκρίνεται κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. «Ναὶ πάλιν ἡ Μεγάλη Γερμανία, καὶ μόνῃ ἡ Μεγάλη Γερμανία διετήρησεν ἀμειγῆ τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Γνωρίζω τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, εἶνε κρᾶμα Σλαβικῆς καὶ Τουρκικῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἐπληροφορήθην, ὅλοι οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες εἰσθε μελαγχροῖνοι· τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι κατὰγεσθε ἐκ Σλαύων, ἐνῶ ὁ Ἀχιλλεύς. . . ὁ «πολύμητις» Ἀχιλλεύς. . . ἦτο ξανθός.»

— «Ἴσως θέλετε νὰ εἰπῆτε ὁ «δῖος» Ἀχιλλεύς. Ἄλλὰ, Κύριε, . . .»

— «Τί ; μήπως διίσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ; Χά ! χά ! Σπεῖρα ληστῶν. . . χά ! χά !» Μετὰ τὸ τελευταῖον «χά χά» ἐξηφανίσθη ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ διὰ μέσου τοῦ πλήθους ὅπερ μετὰ καυχασμῶν εἰρωνίας ἐκραύγαζε! «Μπράβο. . . . Γεῖά σου Δάσκαλε !»

(Ἐπειτα συνέχεια)
Von Puck

ΛΕΙΛΑΪ ΚΑΔΡ.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 338.)

ΣΤ'.

Ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀποτυπωμένην τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν πάσης ἰκμάδος ζωικῆς. Ὁμοίως πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν τῇ παραγωγῇ αἰμάτων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποξηραίνονται, σοὶ παρεῖχεν ὅψιν ἀνθρώπου, οὐτινος, ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεννεῶν, ἀπεσβέσθη τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ λεῖον τοῦ δέρματος, ἡ δύναμις τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν, ἡ ἰσχὺς τῆς διανοίας, ἡ ῥώμη τοῦ νοῦ. Πλήρης εἰκὼν κοπώσεως καὶ παρακμῆς !

Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ, ὅπως ἐναντία τῇ ἐποχῇ, εἶ πέτεινε τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐντύπωσιν· ἔβλεπε νάνον φέροντα ἰππότου πανοπλίαν. Κίδαρις, ἀναμιμνήσκουσα κεφικὰς ἠρώων λεοντοκαρδῶν, καὶ πνευμάτων ἐξόχων, περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του, κοσμουμένη διὰ σοργκουτζίου—πετροῦ—πολυτίμου, ἀναφυομένου, οὕτως εἶπεν, ἐξ ἀδάμαντος ὡσεὶ μεγέθους μικροῦ καρπού. Φορεῖ ἔνδυμα ἐκ χίντεκλι, εἶδος τι μεταξὺ θαλαμεισθῆτος καὶ ἀντερλιου, οὐτινος αἱ πτυχαὶ διπλοῦνται ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης διὰ ζωναρίου μεταξωτοῦ χρυσοποικίλου περισφιγγόντος τοὺς θυλοῦς του. Μέντια—εἶδος λεπτῶν ὑποδημάτων—χρώματος πρασίνου μετὰ πεδίλων τοῦ αὐτοῦ χρώματος· ἀπὸ

χρυσού δὲ ἀορτῆρος κρέματα σπάθη κυρτὴ δαμασκηνή, ἐπὶ τῆς λαβῆς καὶ τῆς θήκης τῆς ὁποίας ἐξαστράπτει πλῆθος βραρυτῶν λίθων.

Διατελέσας σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅσος περίπου ἐχρειάσθη διὰ νὰ γράψωμεν τὰ ἀνωτέρω, ἀπέβαλε τὴν κίδαριν αὐτοῦ καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος, οὐτινος τὴν κεφαλὴν βαρύνει σκέψις, ἢ δυσκόλως δύναται νὰ φέρῃ.—Πόσον δύσκολον εἶναι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, νὰ εἶναι τις ἄρχων ἐνὸς τόπου. Πόση ἐργασία, πόση στενοχωρία ὁποῖαι θλίψεις, ὁποῖον μαρτύριον! Μάλιστα ὅταν ἡ χώρα καλεῖται Τουρκία καὶ ὁ ἡγεμὼν Σουλτάνος. . . . Ἄλλοι συναδέλφοί μου ἀπολαμβάνουσι ἐν ἀναπαύσει τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξουσίας, περιηγούνται, διασκεδάξουν. Ἐγὼ, ἀφ' ὅτου ἀνέβην εἰς τὸν θρόνον τῶν πατέρων μου, οὐδεμιᾶς ἡμέρας ἡσυχίαν εἶδον. . . . Θεέ μου, πόσα πράγματα εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα χρόνου! Ἐπαναστάσεις καὶ πόλεμοι ὀλέθριοι, περιέκοψαν τὴν αὐτοκρατορίαν μου, κατέστρεψαν τὰ οἰκονομικά της. Αἱ ἡγεμονίαι πρὸς βορρᾶν, ἢ Ἑλλάς πρὸς μεσημβρίαν, καὶ τὸ ἐν Εὐρώπῃ κράτος τῶν Ὄσμανλιδῶν κινδυνεύει νὰ περιορισθῇ μόνον ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας. . . . Ἄρα γε προὐρίσται νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν τύχην; . . . Ὡ! Προφῆτα, ἀφαίρεσον κάλλιον τὰς ἡμέρας μου, παρὰ νὰ παραστώ μάρτυς τοιαύτης καταστροφῆς! . . .

Ἡλιζὼν, ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἡλιζὼν, προσέθηκεν ἀνακαθήμενος, νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον μετὰ τόσους κόπους καὶ ταλαιπωρίας, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῆς Αἰγύπτου. . . . Κατὰ εἰς τὴν ἀποστάτιδα ἐπαρχίαν, ἀνάθεμα εἰς τὸν ἀρχηγόν της. . . . Καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἐργατῶν καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸ ἐλεεινὸν του δεῖπνον θ' ἀναπαυθῆ, ἐγὼ ἐπὶ ὥρας συνεσκεπτόμην μετὰ τῶν ὑπουργῶν μου. . . . Θεέ μου! ἀδύνατος καὶ τεταπεινωμένος ὡς εἶμαι νὰ ζητῶ τὰ μέσα νὰ ἀποκρούσω τὰς προθέσεις, τίνων; τῶν Ἀγγλῶν. Κατέστησαν οἱ ἄρπαγες ἀνίκανον τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρον, καὶ θὰ κατορθώσω ἐγὼ νὰ τοὺς ἀναστρίλω; . . . Καὶ καλοῦμαι Γαζής, καὶ ἔδωκεν τὴν προσωυμίαν τοῦ νικητοῦ ἢ κολακεία εἰς ἐμέ, τὸν ἀείποτε ἠττηθέντα! . . . Γαζής, νικητῆς, ὕβρις εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου! . . .

Καὶ δάκρυ θερμὸν ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἡμῶν, δάκρυ ἐκφράζον ὅλην τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὸν ἀπελπισμὸν ἀνδρός, οὐτινος τὰ στήθη ἐγκλείουσι τόσην φιλοπατρίαν καὶ ἀγάπην τοῦ μεγάλειου τῆς φυλῆς του, ὅση εἶναι ἢ περιστοιχίζουσα αὐτὸν ἀδυναμία καὶ ἀποθάρρυνσις.

Δερβίς Ἀδουβεκίρ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκταν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ 60.

Κατὰ φάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ 60.

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ἰσοκλιεῖσται
ἐν Ἀθήναις καὶ Ἑσπέραιε]

ΓΑΛΑ ΑΔΟΛΟΝ

Ἐξ ἀγελάδων, ἃς ὁ κ. Μέρλιν μετέφερεν ἐξ Ἑλβετίας ἐπίτηδες, **ΠΙΣΤΕΙΤΑΙ** ἐν τῷ κήπῳ Στουρνάρη, ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν (εἴσοδος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κ. Ψύχα).

ἀντὶ 1, 20 ἢ ὀκτ.

Πώλησις ἀπὸ 5 1)2—7 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. ὅτε γίνεταί ἡ ἀμελξίς.

Καθιρεύτη: τιμιότης, ἀκριβεία.

Ὁ ἐπ. ἀτης Ἰω. Χρυσάκης.

ἢ ἢ
ατὰς
ῶι

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἀγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς φαρμιάσεως, ὕδατα Ἑρμιόνης, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς πρωτεύουσας συνιστώμενα, εὐρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρη καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἰατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρη πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπ. ἐκάστη φιάλη.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ε

πιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία καὶ νευρώσεις θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἄμοιβὴ δίδεται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT

29, Avenue de Wagram, 29. Paris.

A

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσάρεστους συνεπείας τῶν ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Παρκαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6